

Arrest

nr. 80 209 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en optredend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen op 30 juni 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Turkse nationaliteit, dient op 25 oktober 2002 bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Zij wenst zich bij haar vader te voegen, die gehuwd is met een Belgische onderdaan en op basis van dit huwelijk een verblijfsrecht heeft verkregen.

Dit visum wordt toegestaan en verzoekster komt op 7 februari 2004 België binnen. Zij wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 maart 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

Op 18 juli 2006 treedt verzoekster in Turkije in het huwelijk met H.S., van Turkse nationaliteit.

Op 25 september 2006 wordt aan verzoekster een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd.

Op 9 november 2006 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Deze aanvraag wordt ingewilligd.

Op 14 maart 2007 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2008 wordt het kind van verzoekster en haar echtgenoot geboren.

Het huwelijk van de vader van verzoekster wordt vernietigd wegens schijnhuwelijk.

Op 22 december 2008 wordt beslist het verblijfsrecht van verzoekster, haar echtgenoot en hun kind in te trekken.

Op 30 december 2008 wordt aan verzoekster en aan haar echtgenoot bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat het verblijfsrecht van hun (schoon)vader werd ingetrokken gezien zijn huwelijk op grond waarvan bij de vestiging had gekregen, werd nietig verklaard. Door de nietigverklaring van dit huwelijk komen alle eruit voortgesproten rechten te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging van verzoekster en van haar echtgenoot.

De beroepen die verzoekster en haar echtgenoot instellen tegen deze bevelen worden verworpen bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 april 2009 met nrs. 26.505 en 26.506.

Op 16 oktober 2009 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 oktober 2009 wordt het tweede kind van verzoekster en haar echtgenoot geboren.

Op 21 april 2011 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvulling in op hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 20 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2009 met actualisatie d.d. 21.04.2011 werd ingediend door :

S., H. (R.R.: 085110639031)

nationaliteit: Turkije

geboren te O. op 06.11.1985

adres: (...)

+ haar kinderen

S.E.Z., geboren op (...)

en S.E.T., geboren op 27.10.2009 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Criterium 2.8A bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt". Betrokkene slaagt er niet in om aan te tonen dat zij minimum 5 jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Immers, uit de huwelijksakte van betrokkene afgeleverd op 27.08.2006 blijkt dat zij getrouwd is met de heer S., H. (°...) te O. (Turkije) op 18.07.2006. Bovendien verklaart de advocaat van betrokkene dat betrokkene sinds 2004 nog enkele vakanties naar Turkije heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, dat zij Nederlandse lessen volgt, dat zij een inburgeringscursus gevolgd heeft, dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn en dat zij werkwilgig is, kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de eventuele integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

In een schrijven van 21.04.2011 legt de advocaat van betrokkene een recent arbeidscontract tussen de heer S., Ö. en betrokkene voor, om aan het dossier toe te voegen. Indien betrokkene zich hiermee op het criterium 2.8B van de instructies dd. 19.07.2009 had willen beroepen, dient er opgemerkt te worden dat het K.B. van 07.10.2009 evenwel voorziet dat een dergelijke aanvraag diende te gebeuren tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. Bijgevolg kan betrokkene op dit ogenblik geen beroep meer doen op dit criterium om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie.

Verder haalt betrokkene ook aan dat zij onder het criteria 'andere prangende humanitaire situaties' zou vallen omdat zij te goeder trouw en op een rechtsgeldige manier, zijnde op basis van gezinshereniging met haar vader naar België is gekomen. Het huwelijk van haar vader S.A.I. (O.V. 5571950) werd echter vernietigd als een schijnhuwelijk, waardoor het recht op gezinshereniging vervallen is en het wettig verblijf van betrokkenes gezin ingetrokken werd. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkenes vader inmiddels teruggekeerd is naar Turkije.

Betrokkene beweert slachtoffer te zijn van een fraude die buiten haar weten en willen om heeft plaats gevonden, en dat dit een inhumane situatie teweeg brengt die haar gezinsleven dreigt te vernietigen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat zij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat zij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Samenhangend met bovenstaande bewering, beroept betrokkene zich ook op artikel 8 van het EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden. Bijgevolg is dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag zou zijn en dat zij op geen enkel ogenblik met het gerecht of de politiediensten in aanraking gekomen is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).*"

Op 20 juni 2011 wordt eveneens ten opzichte van verzoeksters echtgenoot een beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep dat verzoeksters echtgenoot hiertegen instelt, is gekend onder het rolnummer 77 256.

Op 30 juni 2001 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De twee minderjarige kinderen worden vermeld op dit bevel. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...).*"

Op 30 juni 2011 wordt ook aan verzoeksters echtgenoot bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster niet aan de cumulatieve voorwaarden voldoet die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meerbepaald de voorwaarde dat "de vreemdeling die voorafgaat aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dal minimum 5 jaar draagt." De verwerende partij haalt twee argumenten aan als reden waarom zij meent dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf van minimum 5 jaar:

- *De huwelijksakte van verzoekster waaruit blijkt dat zij op 18 juli 2006 gehuwd is met haar huidige echtgenoot te Turkije.*

- *De verklaring van de advocaat van verzoekster dat zij sinds haar aankomst in België nog enkele vakanties naar Turkije heeft ondernomen.*

In eerste instantie verwijst verzoekster naar de inhoud van het verzoek tot regularisatie, waar de advocaat het volgende verklaart: "inderdaad, op verblijfsrechtelijk vlak is het zo dat verzoekster op datum van het verstrijken van het bevel op 29 januari 2009, 5 jaar in België heeft verbleven, op 9 dagen na."

Waar de verwerende partij beweert dat de advocaat van verzoekster verklaard heeft dat zij verschillende vakanties naar Turkije heeft ondernomen, dit eigenlijk onjuist is.

De vakantie die verzoekster ondernomen heeft, is onmiddellijk de vakantie waarin zij gehuwd is met haar partner die haar bijna onmiddellijk na het huwelijk gevolgd is.

In ieder geval is het kennelijk onredelijk dat vakanties (waarin dan wel een huwelijk plaatsvond) van verzoekster er zouden toe leiden dat een verzoek in toepassing van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet, meerbepaald criterium 2.8.A, niet mogelijk zou zijn.

Verzoekster verwijst naar de letterlijke tekst van de instructie, waar het principe van "een duurzame lokale verankering in België" wordt toegelicht. De instructie verduidelijkt wat een duurzame lokale verankering in België is als volgt: "Deze situatie betreft, een vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd."

Uit alle voorliggende stukken blijkt duidelijk dat verzoekster sinds 2004 haar affectieve, sociale, en economische belangen heeft gevestigd, en zij verwijst hiervoor naar de geboorte van haar kinderen in België, de gezinshereniging met haar echtgenoot in België, de verschillende tewerkstellingen sinds 2005, de verschillende cursussen die zij gevolgd heeft...

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij, om de duurzame lokale verankering van verzoekster niet te aanvaarden, verwijzende naar de vermeende vakanties die zij zou gedaan hebben, terwijl nochtans uit alle voorliggende documenten duidelijk blijkt dat zij haar affectieve, sociale, en economische belangen in België heeft gevestigd, wat nu juist kenmerkend is voor de duurzame lokale verankering.

Men mag in deze niet vergeten dat verzoekster eigenlijk gedurende jaren een legaal verblijf had en dat het is wegens de nietigverklaring van het huwelijk van haar vader dat haar wettelijke verblijfstitel werd ingetrokken. Men kon van haar toch moeilijk verwachten dat zij nooit met vakantie ging, op het ogenblik dat zij een wettelijke verblijfstitel had in België, hier perfect geïntegreerd was en ook ingeschakeld was op de arbeidsmarkt. Opnieuw wijst dit op de onredelijkheid van de beslissing.

Aangezien verzoekster in haar aanvraag opwerpt dat haar zus, mevrouw K. S. (geboren te O. - Turkije op (...), wonende te (...)) die zich in dezelfde situatie als verzoekster bevond, hersteld werd in haar verblijfssituatie.

Aangezien verzoekster en haar echtgenoot in exact dezelfde situatie verkeren als mevrouw K., terwijl zij wel hersteld werd in haar verblijfssituatie, terwijl de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot wordt bestempeld als ontvankelijk, doch ongegrond.

Dat dit kennelijk onredelijk is en een inbreuk is op het rechtzekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals opgeworpen in het verzoek tot regularisatie.

Het eerste middel is derhalve gegrond en het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in het *vademecum* bij de instructies van 17 september 2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de aanvrager zich kan beroepen op punt 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009, hij voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België moet hebben dat minimum vijf jaar bedraagt. Het oordeel in de bestreden beslissing dienaangaande is terecht. Verzoekster kan niet ontkennen dat zij in de periode voor 15 december 2009 niet gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in België heeft verbleven. Verzoeksters beschouwingen doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de verwerende partij ter zake over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan hij vermag te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing rechtmatig werd genomen zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij merkt tevens op dat de beslissing is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Er wordt zeer duidelijk aangegeven dat verzoekster niet voldoet aan het criterium van prangende humanitaire situatie. De verwerende partij laat gelden dat verzoekster er zich toe beperkt te beweren dat er niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens maar nalaat uiteen te zetten welke gegevens dan wel fout zijn geïnterpreteerd.

Waar verzoekster voorhoudt dat het kennelijk onredelijk is dat haar zus wel werd hersteld in haar verblijfssituatie, merkt de verwerende partij op dat het evident is dat de beslissingen in regularisatiedossiers individuele beslissingen zijn die rekening houden met de persoonlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden van deze zaak en van het dossier van haar zus identiek zijn.

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat werd geoordeeld dat verzoekster geen ononderbroken verblijf van vijf jaar in België heeft wegens vakanties in Turkije.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft geen opmerkingen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat

(RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste onderdeel van het enig middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Om haar betoog te staven, verwijst verzoekster naar het feit dat zij en haar echtgenote zich in exact dezelfde situatie bevinden als haar zus K, die werd hersteld in haar verblijfssituatie.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster volledig nalaat om ook maar enig stuk voor te leggen inzake haar zus K. Daarenboven wordt er geen enkele verduidelijking gegeven omtrent een beslissing die zou zijn genomen ten opzichte van haar zus of wat haar verblijfssituatie was of momenteel is. Verzoekster verwijst naar haar aanvraag d.d. 16 oktober 2009. Daarin wordt enkel vermeld dat mevrouw K. *“die zich in dezelfde situatie als verzoekster bevond, hersteld werd in haar verblijfssituatie”* en wordt een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd van 16 september 2009 inzake mevrouw K.

Deze brief van 16 september 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt het volgende:

“(…)

*Aan de burgemeester van
9000 GENT*

(…)

In navolging van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.08.2009 (nummer 30869) en 25.08.09 (nr. 30583) moeten wij u vragen bovengenoemde personen opnieuw te herstellen in hun verblijfssituatie voorgaand aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22.12.2008.

(…).

Deze afgifte gebeurt onder voorbehoud van alle rechten en in afwachting van de behandeling van het cassatieberoep door de Raad van State.

(…).”

Hieruit blijkt dat mevrouw K. werd hersteld in haar verblijfssituatie onder voorbehoud van het verloop van het cassatieberoep dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingesteld tegen deze arresten. Uit nazicht van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 30 583 van 25 augustus 2009 en nr. 30 869 van 31 augustus 2009, blijkt dat deze zaken een beroep betroffen tegen bevelen om het grondgebied te verlaten, en niet een beroep tegen een beslissing genomen inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat ook verzoekster indertijd een beroep heeft ingesteld tegen het bevel dat aan haar werd gegeven op 30 december 2008, maar dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad van 27 april 2009 met nr. 26 506. Verzoekster bevindt zich dus niet in een gelijkaardige situatie als haar zus, zodat zij niet met goed gevolg een schending van het non-discriminatiebeginsel kan invoeren.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan inzake haar zus, die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. De schending van het non-discriminatiebeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd: de arresten van de Raad nrs. 30 583 en 30 869 van 25 en 31 augustus 2009 (als gevolg waarvan verzoeksters zus en de echtgenoot van deze zus in hun verblijfsrecht werden hersteld onder voorbehoud van de afloop van het cassatieberoep) werden respectievelijk vernietigd bij arrest van de Raad van State van 16 november 2010 met nummer 208.945 en bij arrest van de Raad van State van 20 januari 2011 met nummer 210.542. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zaken nieuwe arresten geveld, namelijk het arrest van 15 maart 2011 met nr. 57 893 en het arrest van 3 mei 2011 met nr. 60 897. Dit laatste arrest, dat betrekking heeft op mevrouw K, verwerpt het beroep, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar gegeven werd op 15 januari 2009, nog steeds bestaat.

Verzoekster kon van deze feiten op de hoogte zijn, aangezien het verzoekschrift in deze zaak dateert van 29 juli 2011, dus van na de afhandeling van het cassatieberoep en van na het nieuwe arrest van de Raad dat het beroep van de zus verwerpt.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar beknopte uiteenzetting in het middel geen schending van het non-discriminatiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk maakt, evenmin als een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Daarenboven dient de verzoekende partij die in totaal 2100 euro betaald heeft, een onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1050 euro terugbetaald te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1050 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1050 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET